

ZŠ a MŠ
MALEŠOV

Příběh paní Marie Martinkové a její rodiny – scénář k rozhlasové reportáži

Zpracovali: Denisa Hervertová, Eliška Prosová, Tereza Anna Sedláčková, Jaroslav Soldán, Štěpánka Trávnícká

Pedagogické vedení: Mgr. Martina Kamenářová

Tereza: Seznámili jsme se s životním příběhem paní Marie Martinkové a dramatickým osudem její rodiny. Tatínek se narodil jako volyňský Čech, maminka prožila dětství na Ukrajině, naše pamětnice se narodila v Čechách.

Denisa: Tatínek narukoval za 2. světové války do Rudé armády a účastnil se krutých bojů u Stalingradu. Z jeho oddílu přežili pouze dva vojáci.

Pamětnice: 05:28 – 06:00

Jdeme, jdeme a najednou naproti nám dva Němci, takže jsme stáli a dívali se na sebe. Tam bylo jenom, kdo to první nevydrží s nervy a spustí. Tatínek řekl nějaké polské slovo – Němci, jak šli Polskem, tak něco rozuměli. Když se na sebe dívali, tak pochopili, že mají hlad ti i ti a hledají nějaké jídlo. Vycouvali tedy pozadu a v klidu se rozešli.

Tereza: Maminka se svými sourozenci zažila ve 30. letech hladomor na Ukrajině. Z pěti dětí v rodině tři tragicky zahynuly. Nejhorší byl osud nejmladší sestry. Táňa byla velice krásné dítě a ve svých třech letech byla unesena.

Pamětnice: 09:34 – 09:59

Kluci šli žebrať do Lubni na trh a vzali s sebou malou Táňu, ale vrátili se bez ní.

Tatínek byl zoufalý. Běžel bos a hledal ji on i kluci. Už byl večer a tatínek si vrazil rezavý hřebík do nohy a zemřel.

Denisa: Rodiče paní Martinkové se seznámili v sibiřské Ufě, kam byli oba posláni za trest. V krutých podmínkách za Uralem uzavřeli manželství během pár minut, protože se museli vrátit do práce. V Ufě se narodil nejstarší bratr paní Martinkové.

Pamětnice: 13:28 – 14:03

Dali jim místnost, když se vzali. Bylo to hrozné, jedna místnost plná štěnic. Tatínek jednou říkal mamince: „To jsem byl na Tebe hodný, když jsem ti dal do nohou postelí plechovky s vodou, aby na nás nemohly štěnice.“ Rodiče vyprávěli, že těch štěnic tam bylo tolik, že padaly i ze stropů. Dali proto vždycky přes den na zeď deku, štěnice pod ni zalezly a večer je mačkali, než šli spát.

Tereza: V roce 1947 se podařilo rodině navrátit do Čech. Vláda jim přidělila byt v okolí Žatce. Začínali znovu v chudobě, protože ze Sovětského svazu utekli pouze s jedním kufříkem. Rodina byla stále v hledáčku NKVD. První návštěva dopadla dobře, ale v roce 1949 tatínka zatkla StB.

Pamětnice: 21:19 – 21:45

Jednou byla maminka sama doma, tatínek byl v práci a najednou vešli do domu dva muži. Měli na sobě kožené kabáty a spustili na ni rusky, kde má muže. V mamince by se krve nedořezal, věděla, že to asi bude tajná policie, protože tatínek s rodinou z Uralu utekl.

Denisa: V roce 1989 prožila paní Martinková bolestivou životní zkoušku – při železničním neštěstí zemřela její patnáctiletá dcera. Tato tragédie jí převrátila veškeré životní hodnoty. Sílu k překonání bolesti našla v křesťanské víře.

Pamětnice: 47:24 – 47:38

Já nemluvím o náboženství, ale mluvím o své osobní víře, o své osobní odpovědnosti, že mám někoho vyššího nad sebou a tomu se zpovídám. Lidem můžu zahrát divadlo, ale pokud věřím v Boha, tomu divadlo nezahraju.

Tereza: Příběh paní Martinkové nás velice zasáhl. Když jsme napjatě naslouchali, co všechno musela její rodina i ona sama prožít, uvědomili jsme si, že to co my nazýváme těžkostí, je malicherné. Příběh paní Martinkové nám ukázal, co všechno člověk dokáže zvládnout.